

PASQUA

La Pasqua és la festa més important del cristianisme. Si bé la devoció popular celebra més la festa de Nadal, en realitat la Pasqua és més important. Es tracta de la Resurrecció de Jesús, del seu Pas (Pasqua) de mort a vida, que ens ha aconseguit el nostre Pas (Pasqua) a la vida de fills de Déu pel Baptisme.

La celebració més important de la Pasqua és la Vetlla Pasqual. En ella tots els participants fem professió de la nostra fe de cristians i renovem les promeses i compromisos del nostre Baptisme que van fer per nosaltres els pares i padrins quan ens van portar a batejar.

A la nostra Parròquia han participat en aquesta

Vetlla Pasqual dotze nois i noies d'uns tretze-catorze anys que, després d'haver-se estat preparant durant el curs, i en cursos anteriors, han entrat a formar part de la Comunitat cristiana i parroquial dels grans amb la seva primera renovació de les promeses baptismals i professió de fe.

Són: Jordi Canals i Gelada; Josep M.ª Casas i Feliu; Anna Casellas i Fabrellas; Miquel Duran i Ros; Jordi Esparch i Viñas; Mònica Fabrellas i Fabrellas; Sergi Garcia i Vall-Ilosera; Cristina Genover i Ruiz; Àngel Marcó i Alsina; Lara Mas i Machio; Mariona Planella i Fàbrega, i Anna Vendrell i Tarrida.

MILLORA A L'ESGLÉSIA

Fa més de tres anys, l'ajut econòmic de feligresos i amics de la Parròquia ens va permetre adecentar, pintar i millorar l'interior del temple.

Ja llavors avançàvem la necessitat d'una segona campanya per adecentar i millorar l'exterior, la façana, parets exteriors i teulades.

Ha arribat l'hora de pensar en la realització d'aquest propòsit i posar-ho en marxa.

N'anirem parlant oportunament per a coneixement de tots i per demanar, com en la campanya passada, l'ajuda econòmica, l'aportació de donatius que ho faci possible.

"EL GERMÀ ENRIC, MEDALLA D'OR"

Amb bloc i bolígraf ens trobem a la llar de foc de can Vellaneda de La Creueta, casa on va néixer, l'u de gener de 1908, el nostre Germà ENRIC VIDAL i MASCORT. Ara fa un any, a l'església de Palol, vàrem festejar les seves noces d'or, els seus 50 anys de "professió" com a germà jesuïta.

Què en recorda de la seva infància?

Als 6 anys ja engegava un ramat d'ovelles a la ribera. Però érem masovers i l'amo volgué plantar pins. Vàrem haver de vendre el ramat per aquest motiu i ho recordo amb molta alegria ja que així podria jugar amb els amics. Tenia 12 anys. Però de fet vaig haver d'agafar l'aixada fins els 17 anys. Recordo l'envelat que per la festa s'aixecava a cal Cisteller. Els diumenges sortíem amb la meua germana al cine a Girona però a les 6 de la tarda ja pujàvem al tren de Sant Feliu i cap a casa.

A quin col·legi anava?

No he anat mai a l'escola. Vaig aprendre a llegir i a escriure els vespres sota un llum de carbur, gràcies a un seminarista que vivia a casa. Li féiem la vida i ell ens ensenyava cada dia quan tornava del seminari. Estàvem subscriptes al diari "El matí". Ens costava 30 pessetes a l'any.

Ja de jove, com es guanyava la vida?

Dels 19 als 22 anys vaig treballar a l'estació del tren

de Sant Feliu a Girona carregant i descarregant vagonets del tren de via ample (Renfe) al de via estreta (el de Sant Feliu). M'obligaren a treballar els diumenges i vaig decidir plegar. L'encarregat em preguntà el perquè i la resposta fou clara: si el diumenge no em deixeu anar a missa ja us ho podeu fer! Després vaig treballar en la construcció de la carretera dels Àngels i a la fàbrica de farina del Molí. De l'any 1929 al 1941 a la fàbrica Grober de Girona on em cuidava del manteniment de la caldera de vapor. Anava i venia de la fàbrica amb bicicleta, equipada amb un llum de carbur. Recordo que fou un aconeteixement inoblidable el dia que vaig canviar el carbur per una "dinamo".

Com s'ho va passar en el període de la guerra civil?

Tenia 31 anys. Uns milicians arriben a La Creueta i un veí els pregunta: "on aneu?" Li responen: "anem a buscar aquell feixista de can Vellaneda". El veí, sense pensar-s'ho els diu: "acabo d'arribar a Girona i l'he vist pel carrer Nou, no cal que aneu a casa seva". Gràcies a aquest veí vaig salvar la pell. Els treballadors de la Grober en saber que tenia la vida en perill em varen dir que no tingués por perquè si m'agafaven sortirien a donar la cara per mi. Més tard em cridaren a files i vaig haver d'anar al front. Feia